

Az A osztály epilógja

Tüzesen süt le a nyári nap sugára
A Bolyai Líceum szunnyadó falára.
Fölösleges dolog sütnie oly nagyon,
A 105-ös teremnek nagy melege
vagyon.

Csönd van. A füzet, a könyv,
A házi lemez, altat, befed.
S egy felmérő híre suhan el
A 105-ös terem felett.

Milyen volt eredménye, nem tudom
már,
De nem sok reménye az, mit elém
tár.
Így egész úton hazafele azon
gondolkodám,
Miként értesítsem erről hön szeretett
anyám.

Földiekkel játszó égi tünemény,
Istenségnek látszó, csalfa, vak
remény
volt – mikor hallottam a szót.

Mélység és magasság viszhangozák
azt:
„Fiam! Tudod, hogy nincs bocsánat,
mégsem vagyok haragosod,
Amit tapasztalsz, érzed és tanulsz,
évmilliókra lesz tulajdonod.”

Csak mese, csalódás, álom? ...
A sok élményt soha meg nem
bánom.
Kilencedik: az ártatlanság boldog
napjai,
Megnyert és szervezett Ki Mit Tud-
ok pillanatai.

Osztályunk szép, bölcs és nemes,
bátor tagjai
Versenyek, kirándulások s MAKOSZ
rabjai.

A nagyvilágon ekívül nincsen
számokra hely...
Csak Hévíz... Hol sízned s
maffiáznod kell.

Párisba egyszer beszökött az osztály,
Azaz, hogy beszökött volna,
Ha egy karamból bele nem szóla,
S így jött nekik szóba Róma.

Repül az autó: ki tudja, hol áll meg?
S egy fuvar ereje, kit hogyan talál
meg
Indul a robogás, csillan az ablak
Nem is oly távoli Küküllőszéplak

Reszket a háló, mert labda találá
Reszket a pálya, mert itt a XII.A.
Szurkol a BDSZ, zendül furulyaszó
S megemlíti ezt a Tentamen
hírmondó.

Ifjúság bolondság... ó, de mégis
Emlékezni kezdtem én is...
Ne hidd szívem, hogy ez hiába volt,
E négy év kimoshatatlan folt.

Mostan a jövőről álmodom;
Legtöbb az orvos. Sok-sok kémikust
Eme osztály gyártott magából,
Állatorvost, gazdasági informatikust,

És sok másszínű zsenit,
Könyvelőt, mérnököt, tanítónénit.
Látjátok feleim, szemetekkel mik
vagyunk?
Bizony, a világ jövője vagyunk!

Mi dolgunk e világon? Küzdeni,
S a Földünket jobbra tenni.
És addig? Addig nincs megnyugvás,
Mehet tovább a betűrovás.